

sundal. Hrnul se dopředu s hlavou skloněnou až na hrudi. Addie si přála, aby se na Thomase bývala neptala. Ale kdo to je?

„Můžeš dát hříbátku mléko, jestli chceš,“ pověděla. „Obvykle si ho bere jen ode mně, ale od tebe si taky dá, to vím jistě.“ Jude si strčil ruce do kapes. Šedivá obloha se mu odrážela v očích. Addie způsobila, že se znovu uzavřel.



Addie podala Judeovi láhev mléka. Hříbě ho zpod svých dlouhých řas bedlivě pozorovalo, pak se k němu přiblížilo a nechalo se krmit. „Říkala jsem ti to,“ zašeptala Addie. „Líbíš se mu.“ Hříbě silně zatáhlo za gumový dudlík a vytáhlo celou láhev z Judeova sevření, až upadla na slámu. Hříbě si k ní přičichlo a snažilo se znovu začít pít.

„Musíš to držet oběma rukama,“ poradila mu Addie. „Ukážu ti to.“ Vzala láhev a podala ji Judeovi. „Už začíná být opravdu silný. A také nenasytný.“ Jude zavrtěl hlavou a schoval ruce za zády. „Prosím,“ řekla Addie. „Já pro něj musím jít namíchat další žrádlo, protože nerad čeká. Je to vlastně ještě skoro miminko.“

Položila láhev Judeovi k nohám, vzala kbelík na krmení a šla na druhý konec stodoly, aby ho naplnila žrádlem z pytlů, které se skladovaly v posledním kotci. Na jeden z nich vylezla a nakoukla přes stěny stání na Judea a hříbě.

Stáli proti sobě nehybně a tiše. Hříbě vykročilo vpřed a přitisklo se Judeovi k uchu, jako by mu něco šeptalo.

Jude ustoupil. Hříbě zavrtělo hlavou, vyfouklo nosem a slabě zaržálo. Addie ho viděla, jak se trochu potácí na svých vytáhlých, nejistých nohách, a zaslechla škrábání kopyt o podlahu. Chtělo mléko. Raději se o to postará sama. Seskočila z pytle, hodila hrst krmiva do kbelíku a vyrazila zpátky přes stodolu.

V trámech nad sebou uslyšela hvízdání větru. Gabe varoval před bouří. Říkal, že krávy vyšly zpod stromů, aby byly v bezpečí před blesky, a tvrdil, že krávy se nikdy nemýlí.

Ale uslyšela i jiný zvuk, jemný a tenký. Co to je? Zastavila se, odložila kbelík a nastražila sluch, aby zvuk mezi poryvy větru zaslechla. Sem tam zaslechla slabý hlásek. Byl měkký, zastřený, spíše jako šepot.

Jude. To je Jude! Jude *zpívá!*

Addie se plížila ke stáji. Zpěv ustal. Hříbě leželo na slámě s nohama skrčenýma pod sebou. Jude klečel vedle něj a hladil ho po bílém čenichu. Prázdňá láhev na ležela vedle něj. Addie zatajila dech.

„Thomas – má – mléko,“ řekl Jude. Vyskočil, jako by se polekal a podíval se na Addie. Brada se mu třásla. Podíval se zpátky na hříbátko.

Addie vydechla. Jude zpívá! Jude mluví! Srdce jí bušilo až v uších. Co když pokazila kouzlo? Co když kvůli ní Judeův hlas zase zmizí? Klekla si vedle něj a hladila sametové uši hříběte. „Je Thomas taky miminko?“ Jude přikývl. „Je to tvůj bratříček?“

Judeovi klesla hlava až na hrud', jako by pro něj jednou byla příliš těžká. Koukl na Addie a z oka mu ukápla slza. Držela se mu na tváři – stříbrná, dokonalá, průzračná jako tající led. „Thomas má rád písničky,“ řekl.